

Nr 168

Av herr **Karlsson, Göran, m. fl.**, om vidgad rätt till reseersättning och sjukpenning för personer med rörelseinvaliditet.

(Lika lydande med motion nr 199 i Andra kammaren)

Personer med rörelseinvaliditet anses ha en medicinskt betingad skada för vilken de har behov av vård under upprepade tillfällen under sin livstid. Medicinalstyrelsens disciplinnämnd har i ett beslut 1958 fastställt att besök på ortopedisk klinik för byte av ortopediska hjälpmedel är att anse såsom föranlett av sjukdom. I det utlåtande från medlemmen i medicinalstyrelsens vetenskapliga råd, professorn Sten Friberg, som låg till grund för nämndens beslut, säges bl. a. rörande ordination av ortopediska hjälpmedel, att samma resultat som genom ett operativt ingrepp kan uppnås t. ex. med ett bandage. Detta dirigerar rörelsebanor, ger hjälplig stadga och får också betraktas som substitutionsterapi. Efterbesiktning av ortopediskt hjälpmedel anser den sakkunnige vara att betrakta som en blygsam sjukvårdande åtgärd.

Enligt lagen om allmän försäkring: sjukförsäkring utgår också i princip reseersättning från försäkringskassan vid besök på ortopedisk klinik. Därvid förutsättes dock att patienten har kontakt med läkare vid sjukhuset. Ordination, utprovning och slutjustering av hjälpmedel sker också i princip under läkares kontroll. För åtgärden ansvarar läkaren även om det praktiska arbetet utföres av specialister på detta område.

Bandagemästaren rådgör i varje särskilt fall med läkaren, men tillkallar denne endast då avvikelser från en normal läkeprocess synes föreligga.

Det kan icke vara lagstiftarnas mening, att en formell arbetsrutin inom ett sjukhus skall utestänga en patient från ersättning som annars skulle utgå enligt lagen. Innan sjukförsäkringen övertog ersättningskyldigheten för resor till ortopedisk klinik, utgick bidrag till samtliga för behandlingen erforderliga resor ur ett särskilt statsbidrag. Även med hänsyn härtill har en försämring inträtt.

Enligt utfärdade anvisningar rörande handläggning av bidrag till ortopediska hjälpmedel äger patient rätt att erhålla ytterligare en protes, när den först utprovade visat sig fungera väl. Trots detta händer det icke alltför sällan, att när en protes går sönder äger den amputerade icke någon funktionsduglig reservprotes. Samma situation kan även drabba bärare av andra ortopediska hjälpmedel. Vederbörande blir därvid helt arbetsoförmögen och måste under den tid, som hjälpmedlet är inlämnat för repara-

tion, vara borta från sitt arbete med förlorad arbetsförtjänst som följd.

Enligt de principer, som tillämpas av medicinalstyrelsens diciplinnämnd, bör det anses skäligt att invalidiserad, som icke kan disponera sitt hjälpmedel och härigenom måste avstå från arbete, betraktas som sjuk och sålunda äger rätt till sjukpenning mot utfärdat läkarintyg.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta

att reseersättning alltid skall utgå till patient, som besöker ortopedisk klinik för utprovning och erhållande av ortopediskt hjälpmedel;

att invalidiserad, som under tid då ortopediskt hjälpmedel är inlämnat för reparation och annat hjälpmedel icke disponeras, skall kunna sjukskrivas och erhålla rätt till sjukpenning; samt

att uppdraga åt vederbörande utskott att utforma erforderlig lagtext.

Stockholm den 23 januari 1963

Göran Karlsson

Sv. Kristiansson

Lars Larsson